

ת"פ 7722/08/14 - מדינת ישראל נגד ג' ש'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 7722-08-14 מדינת ישראל נ' ש'
בפני כב' השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עומר סגל

המאשימה

נגד

ג' ש'

ע"י ב"כ עו"ד ישר יעקובי

הנאשמים

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את הנאשם.

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

2. הנאשם היה נשוי בזמנו לגב' א' ש' (להלן - המתלוננת), ולשניים נולדו שני ילדים: בן, שבמועד הרלוואנטי היה כבן 10 שנים, ובת, שבמועד הרלוואנטי היתה כבת 15 שנים. בני הזוג התגרשו כארבע שנים עובר לקרות האירועים הרלוואנטיים לכתב האישום, אך מספר ימים לפנייהם עברו המתלוננת וילדיה להתגורר עם הנאשם בדירתו ב***** (להלן - הדירה), כיוון שלא היה למתלוננת לאן ללכת. על פי האמור בעובדות כתב האישום, ביום 21.4.14, בסמוך לשעה 22:19, שהו הנאשם והמתלוננת בדירה. אז, לאחר ארוחת הערב וכשהנאשם היה שיכור, תקף הנאשם את המתלוננת במכת אגרוף לגבה ולאחר מכן במכה נוספת בגב.

3. הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירה של תקיפה סתם של בת זוג לפי הוראות סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

4. בתשובתו לאישום הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, למעט בכך שתקף את המתלוננת. ב"כ הנאשם ויתר על העדתם של כל עדי התביעה, למעט המתלוננת, כך שנערך לפניי דיון ממוקד בגרסאות הנאשם והמתלוננת באשר לאירוע הנטען. יובהר כבר עתה, כי לפי גרסת הנאשם במועד האמור הוא שתה משקה אלכוהולי יחד עם המתלוננת. לדבריו, השניים שתו יחדיו בקבוק וודקה שלם, כשכל אחד

מהם שותה מחצית מהבקבוק. או אז, כך לטענת הנאשם, פרץ בין השניים ויכוח. לגרסתו, הוויכוח פרץ עקב סירובו לבקשת המתלוננת לקנות משקה אלכוהולי נוסף ודרישתו ממנה כי תפסיק להתגורר אצלו ותמצא לה מקום מגורים אחר. מכך מקום, כך לדבריו, הוויכוח לא לווה באלימות כלשהי.

ב. עיקר פרשת התביעה:

5. נוכח עמדת ב"כ הנאשם, כאמור לעיל, העידה לפני מטעם המאשימה המתלוננת בלבד. כמו כן הוגשו דו"ח הפעולה של השוטר שהגיע לדירה (ת/1; להלן - דו"ח הפעולה), הודעת הנאשם (ת/2), וכן דו"ח העימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת (ת/3).

6. בדו"ח הפעולה ציין השוטר שהגיע לדירה, רס"ל קאסם זין אל דין, כלהלן:

הגעתי למקום האירוע ופגשתי אישה ששמה א' ש'... יחד עם בנה ששמו מ'... בן 10. בחצר של הבית שאלתי את א' מה קרה והיא ענתה לי ברוסית, הילד מ' מסר לי כי אמא שלו לא דוברת עברית והוא אמר כי הוא יתרגם אותה, ושאלתי מה קרה האמא ענתה ברוסית והבן תרגם בכך שאבא שלו שיכור רב עם הבת שלו וגירש אותה מהבית והיא בת 15... כמו כן האמא (א) מסרה לי כי הייתה גרה עם בנה בן 10 ברחוב צ'... ולפני כמה שבועות היא גורשה מהדירה כי לא היה לה לשלם שכר דירה ואז היא הלכה לחברה שלה ולפני שבוע החברה שלה גירשה אותה מהדירה ולא היה לה איפה לגור ואז יחד עם בנה מ' חזרו לגור לדירת גרושה...

נכנסתי לדירה ובדירה היה הבעל ששמו ג' ש' יושב על הספה ללא חולצה נראה שיכור שאלתי מה קרה ואז הוא ענה לי "לא עברית" שוב הבן שלו מ' היה לידנו ומסר כי הוא מתרגם את האבא שאלתי מה קרה הוא אמר כי הכל בסדר לא קרה כלום הוא נראה שיכור מתנדנד ונדף ממנו ריח חזק של אלכוהול, כמו כן ניגשתי בצד לא' וניסיתי לשאול אותה האם ג' תקף אותה תוך כדי שימוש בשפת הסימנים על מנת להבין אותי והיא נדנדה לי בראש בכך שכן הוא הרביץ ואז מ' ניגש אלי ואמר לי כי ברגע שא' התקשרה למשטרה ג' ניגש לא' נתן לה ס(ט)ירות ובעיטות על זה שהיא התקשרה למשטרה. היות וא' לא מדברת עברית וגם בעלה ג' והבן שנוכח במקום הוא בן 10 לא המשכתי לתחקר את האישה והבעל במקום... (ר' ת/1).

7. גרסתה של המתלוננת לפני - כמו גם במסגרת העימות שנערך במשטרה בינה לבין הנאשם (ת/3) - היתה שונה, בעיקר בכל הקשור לדברים שנרשמו מפי הבן. לדבריה, התקיפה היתה מינורית בהרבה, והתבטאה במכה בכתף ובמכה בגב. בעדותה הראשית תיארה המתלוננת את האירוע כלהלן:

...זה היה בתקופת חג הפסח, סיימתי את המשמרת, אני עובדת בקאנטרי ואין לנו ימי חופשה, באתי הביתה, בישלתי, ישבנו בשולחן וחגגנו את החג, שתינו קצת, מילה אחרי מילה, אני לא יודעת ממה כל העניין התחיל, אולי מפאת זה שאנחנו נפרדנו הוא כעס ונגררנו לעניינים, הוא נזכר בכל הסיפור והתחיל להאשים אותי בכל הדברים שקרו, התחלתי לענות ואז השתתקתי, כי אם שותקים יש פחות בלגאן. לאחר מכן התחלתי לפנות את השולחן והוא התחיל ללכת אחרי; הוא יצא עם הבת החוצה מחוץ לבת, היא בת 15, וחזר לבדו. שאלתי היכן הילדה, זה גיל בעייתי, ואז מילה אחרי מילה (ה) הוא נתן לי מכה בכתף, אני שתקתי והמשכתי לפנות את השולחן והוא נתן מכה פעם שנייה, כבר נבהלתי והזמנתי משטרה, לא ידעתי מה יהיה, פחדתי מהסיטואציה, לא ידעתי מה יכול להיות אחר כך... (ר' בפרוטוקול, עמ' 3 שורה 20 ואילך).

ההדגשות הוספו).

8. בחקירתה הנגדית הודתה המתלוננת כי אמנם שתתה במהלך האירוע שתי כוסות וודקה, אך הכחישה את טענת הנאשם שלפיה היא שתתה חצי בקבוק וודקה (ר' בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 19 ואילך. המתלוננת ציינה, שם, שאינה יודעת אם דובר בכוסות של 50 גרם או של 100 גרם). המתלוננת הכחישה כי היו באירוע סטירות ובעיטות, אם כי במקום אחד סיפרה שהנאשם כנראה רצה לבעוט בה אלא שהוא פגע בכלב (שם, עמ' 8 שורה 5 ואילך).

9. המתלוננת נחקרה בחקירתה הנגדית במספר עניינים צדדיים, לרבות:

- (א) יחסיה של המתלוננת עם הבת המתבגרת, שכנראה מבקשת או מנסה לברוח מהבית.
- (ב) תלונה שהגישה המתלוננת נגד אחיו של הנאשם, מר ב' ש' (להלן - ב'), בגין ניסיון אונס; תלונה שהסתיימה בסגירת התיק.

ואולם, כאמור, מדובר בעניינים צדדיים. אין להם משמעות מהותית בענייננו ולפיכך אין מקום להידרש להם.

10. במסגרת פרשת התביעה הוגשה גם הודעת הנאשם (ת/2). בהודעה זו סיפר הנאשם כי הוא והמתלוננת שתו יחדיו, והיא השתכרה. לטענתו, תלונתה של המתלוננת ניתנה על רקע השתכרותה, והוא הכחיש הפעלת אלימות כלשהי כלפיה. הנאשם הוסיף וטען, בהקשר זה, כי כאשר המתלוננת שיכורה היא "יכולה להגיד כל דבר" (שם, שורה 15). הנאשם נשאל עוד, מדוע הבן מסר לשוטר שהגיע לדירה את שמסר, והשיב כי הסיבה לכך היא שהמתלוננת הבטיחה לו כסף (שם, שורה 25).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

11. מטעם הנאשם העידו הנאשם עצמו וכן אחיו ב'. הנאשם חזר, פחות היותר, על גרסתו במשטרה, ובחקירתו הראשית סיפר:

ש. כפי ששמעת, העדה (המתלוננת - ש.א.) אמרה שנתת לה מכות בכתף.

ת. לא נגעתי בה בכלל.

ש. ספר מה היה.

ת. נמאס לי שהיא נמצאת שם וכל הזמן שותה, רמזתי לה, "מספיק לשתות", והיא רצתה שאני אלך לקנות עוד בקבוק, אמרתי לה "מספיק", אמרתי לה שהגיע הזמן להפסיק לגור פה ושתחפש דירה. היא קיבלה קצר, בגלל שהיא הייתה שיכורה והזמינה משטרה. אם זה לא הולך בדרך שלה אז היא צועקת. איך היא מתנהגת, כל הזמן צועקת, הראש שלי מנופח ממנה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 24 ואילך).

12. הנאשם עמד על גרסתו גם במהלך חקירתו הנגדית. בין השאר, שב הנאשם וטען כי הבן אמר לשוטר שהגיע לדירה את שאמר שכן המתלוננת הבטיחה לו כסף, בסכום של 50 ₪ (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 24 ואילך).

13. כאמור, מטעם הנאשם העיד גם אחיו ב'. ב' לא היה עד לאירוע מושא כתב האישום וזומן על ידי ההגנה על מנת להעיד בעניין תלונת המתלוננת נגדו (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 4 ואילך). דא עקא

עמוד 3

שמדובר, כפי שכבר הובהר לעיל, בעניין צדדי ושולי, שאין לו משקל מהותי בענייננו. בנסיבות אלה, אין מקום להתייחס לתלונה זו, או לנסיבותיה, במסגרת הכרעת דין זו.

דין והכרעה:

ד.

14. לאחר ששמעתי את העדים הרלוואנטיים שהעידו לפניי - המתלוננת והנאשם - והתרשמתי מעדויותיהם, וכן עיינתי בחומר הראיות שהוגש לפניי, מסקנתי היא כי נותר ספק באשמתו של הנאשם. מספק זה זכאי הנאשם ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

15. ראיות התביעה מבוססות על עדותה היחידה של המתלוננת. אמנם במשפטנו אין מניעה עקרונית להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה, אך ההלכה הפסוקה קובעת כי בית משפט הדן בפלילים לא ירשיע אדם על סמך עדות יחידה אלא אם כן הזהיר את עצמו כי מדובר בעדות יחידה, שלגביה חייב בית המשפט להקפיד קפידה יתירה ולשאול את עצמו אם בנסיבות העניין אמנם אפשר לסמוך עליה ולהרשיע אדם על פיה.

16. מקובל לכנות חובה זו של בית המשפט "חובת האזהרה העצמית", והלכה היא כי חובת האזהרה העצמית איננה דרישה פורמאלית אלא דרישה מהותית. לפיכך, כאשר פרשת התביעה נסמכת על עדות יחידה, הכרעת הדין צריכה ליתן ביטוי ממשי ומנומק לבדיקה הקפדנית שנבדקה העדות היחידה על ידי בית המשפט בטרם בחר להסתמך עליה (ר' י' קדמי, **על הראיות** (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק ראשון, בעמ' 472. ר' ביתר הרחבה בת"פ 9966-07-13 **מדינת ישראל נ' אצור** (2013), בפסקה 21 ואילך להכרעת הדין).

17. זאת ועוד: לא זו בלבד שעדות המתלוננת הינה עדות יחידה, אלא שלא הובאה לפניי עדותו של הבן, הגם שלכאורה הוא היה עד ראייה לאירועים מושא כתב האישום. אכן, מדובר בילד צעיר, שחקירתו צריכה להיעשות על ידי חוקר ילדים, ובשל כך דורשת מאמץ מיוחד מגורמי החקירה. בנוסף, ניתן אף להבין מגמה - אם קיימת - להימנע מחקירת ילדים, בשל הקשיים הנגרמים לילדים עקב חקירה כזו, כאשר לא מדובר במקרים חמורים במיוחד המחייבים זאת. יחד עם זאת, אין מקום לגלגל קשיים אלה לפתחו של הנאשם. כידוע, מושכלות יסוד בפלילים הן שהמאשימה היא זו שצריכה להוכיח את אשמתו של הנאשם, מעבר לספק סביר, ולא הנאשם הוא זה שצריך להוכיח את חפותו; והכל כאמור בהוראות סעיף 34(א) לחוק העונשין. לפיכך, ובהתחשב בנסיבות המקרה דנא, בהיעדרה של חקירת הבן יש כדי לפגוע במשקל ראיות התביעה.

18. לזכותה של המתלוננת יש לזקוף את העובדה שגרסתה לפניי היתה מדודה. המתלוננת דיווחה על שתי מכות, שאף לא ציינה את עוצמתן, בגב ובכתף, ולא סיפרה "סיפורי בלהות" כלשהם. יחד עם זאת, המתלוננת עצמה סיפרה כי שתתה וודקה בכמות נכבדה של שתי כוסות - ייתכן של 100 גרם כל אחת - ודיווחה על סיטואציה של ויכוח מתלהט; כאשר לגרסת הנאשם כמויות הוודקה שנצרכו היו אף גדולות יותר.

19. עניין לנו כאן, אפוא, באירוע-ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, שאירע לאחר ששניהם שתו וודקה בכמויות נכבדות. בנסיבות אלה - וכאשר לא הוצגו בבית המשפט ראיות נוספות לאירוע, שהינן חיצוניות לעדויות המתלוננת והנאשם ועשויות לתמוך במי מהן - המסקנה המתבקשת היא שלא ניתן לקבוע, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים, מה בדיוק אירע באותו הערב.

20. אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם מהעבירה בה הוא הואשם בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' סיוון תשע"ה, 20 מאי 2015, במעמד הצדדים.